

να γίνουν οι ψίθυροι **φωνή** και η φωνή **αγώνας!**

στις φετινές φοιτητικές εκλογές

24 ΜΑΗ

συμμετέχουμε!
ενώνουμε δυνάμεις!

**ΣΤΗΡΙΖΟΥΜΕ _ ΨΗΦΙΖΟΥΜΕ
ΕΝΩΤΙΚΟ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟ**

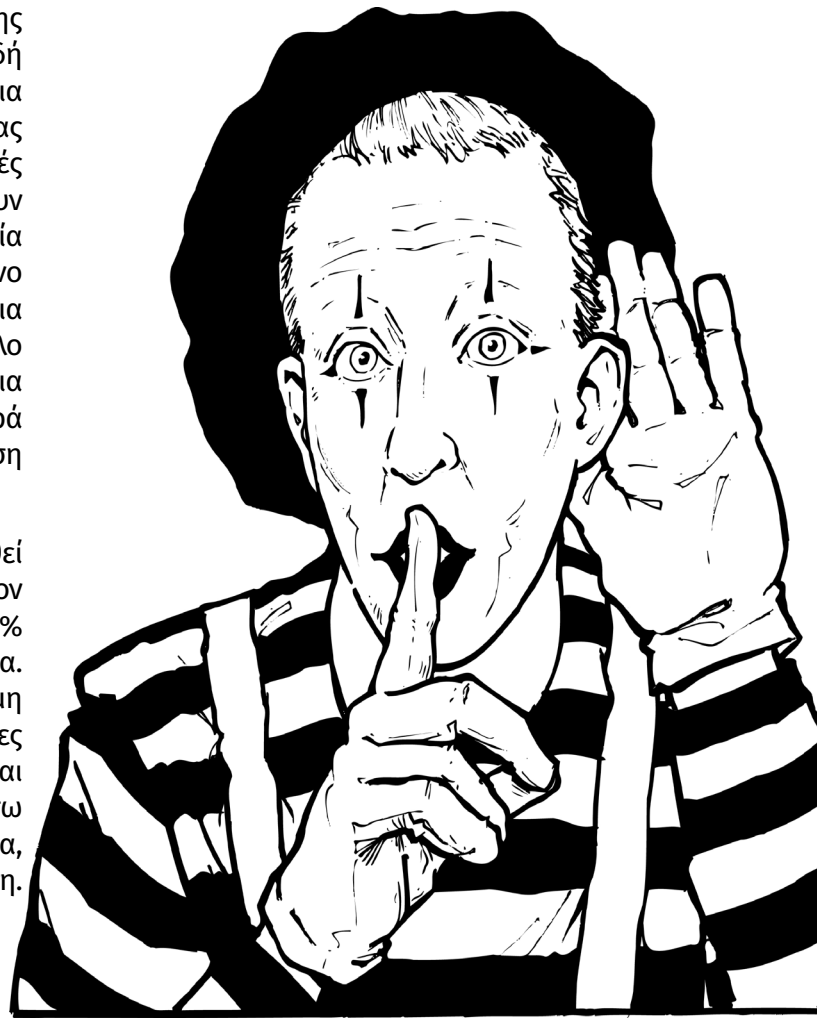
**ΑΡΙΣΤΕΡΟ
ΔΙΚΤΥΟ ΝΕΟΛΑΙΑΣ
[εασκ]**

α ανένταχτοι/ες αγωνιστές/τριες

Αριστερή Ανατρεπτική Συνεργασία **ΕΑΑΚ - ΑΡΕΝ - ΑΡΔΙΝ**

Διανύοντας ήδη την όγδοη χρονιά μνημονιακών πολιτικών, μπορούμε πλέον με σιγουριά να πούμε ότι η γενιά μας χαρακτηρίζεται ως «η γενιά της κρίσης», αφού μεγαλώσαμε σε μια πραγματικότητα, η οποία μόνο δείγματα βελτίωσης δεν προμηνύει. Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ προχωρά στην εφαρμογή του 4ου μνημονίου. Τι σημαίνει αυτό; Αρχικά, όσον αφορά τα εργασιακά ουσιαστικά απελευθερώνονται οι ομαδικές απολύσεις, το αφορολόγητο μειώνεται κι άλλο, καθώς πέφτει στις 5.681 ευρώ που σημαίνει ότι πλέον θα φορολογείται ακόμη και ο κατώτατος μισθός. Επιπλέον, καταργούνται κεκτημένα συνδικαλιστικά δικαιώματα και θεσπίζεται το lock out της εργοδοσίας. Παρά τις εξαγγελίες της κυβέρνησης για την επαναφορά της αρχής της εύνοιας, δηλαδή το να ισχύει η καλύτερη μισθολογικά σύμβαση για τον εργαζόμενο, οι συλλογικές συμβάσεις εργασίας καταργούνται στην πράξη, αφού οι επιχειρησιακές συμβάσεις νομικά συνεχίζουν να υπερισχύουν των κλαδικών. Παράλληλα η κυριακάτικη αργία καταργείται πλήρως αφού από τις 8 Κυριακές το χρόνο φτάνουμε στο σημείο να θεσμοθετείται εργασία για σχεδόν όλες. Τέλος, οι συντάξεις μειώνονται κι άλλο δημιουργώντας μια δυσμενή πραγματικότητα και για τους συνταξιούχους, οι οποίοι χάνουν και μια σειρά επιδομάτων, καθιστώντας αδύνατη την επιβίωση τους.

Σε αυτό το δυσμενές τοπίο έρχεται να προστεθεί και το γεγονός ότι το να εργάζεσαι είναι πλέον "πολυτέλεια", με την ανεργία να βρίσκεται στο 27% στο σύνολο του πληθυσμού και στο 50% στη νεολαία. Ωστόσο, ένα μεγάλο κομμάτι της φοιτητιάς και μη νεολαίας εργάζεται για λόγους επιβίωσης σε συνθήκες πρόσκαιρης, ευέλικτης κακοπληρωμένης και ανασφάλιστης εργασίας, με μισθούς που είναι κάτω από τον βασικό και χωρίς συνδικαλιστικά δικαιώματα, εκτεθειμένο στην αυθαιρεσία του εκάστοτε εργοδότη.

Μια ματιά στο χώρο της εκπαίδευσης

Όλα αυτά, βέβαια, σε συνδυασμό με τις αντiekπαιδευτικές μεταρρυθμίσεις που παγιώνονται στον χώρο της εκπαίδευσης. Ο δημόσιος και δωρεάν χαρακτήρας της παιδείας αμφισβητείται ολοένα και περισσότερο. Η συνεχής μείωση της χρηματοδότησης των Ιδρυμάτων [ενδεικτικά από το 2011 μέχρι το 2016 η μείωση του κρατικού προϋπολογισμού για τα ΑΕΙ έχει ανέλθει στο 70%, ποσοστό που συντελεί στην αδυναμία κάλυψης στοιχειωδών αναγκών των Πανεπιστημίων] έχει ως αποτέλεσμα την μείωση των παροχών και την παράλληλη μετακύλιση του κόστους σπουδών στους ίδιους τους φοιτητές και τις φοιτήτριες. Αυτή η πτυχή της εκπαιδευτικής αναδιάρθρωσης φάνηκε και τη φετινή χρονιά στη Νομική, με την εισαγωγή διδácτρων ύψους 1.200 ευρώ στα μεταπτυχιακά, γεγονός που δεν επιτρέπει σε μερίδα των φοιτητών να έχει πρόσβαση (ακόμα και οι υποτροφίες που δίνονταν ήταν ελάχιστες). Παράλληλα με την κανονικοποίηση των διδácτρων συντελέστηκε φέτος και η ριζική αναδιάρθρωση του ΠΜΣ με την μετατροπή του σε ένα ενιαίο, μονοετές και με κατευθύνσεις πλήρως εναρμονισμένες με τις ανάγκες της αγοράς εργασίας. Αυτή η ρύθμιση εντάσσεται σε μία γενικότερη κατεύθυνση υποβάθμισης των πτυχίων, όπως άλλωστε φαίνεται και από την αποστοίχιση των επαγγελματικών δικαιωμάτων από τα πτυχία. Ειδικά στις καθηγητικές σχολές αυτό φαίνεται με την απόσπαση της διδακτικής επάρκειας από το πτυχίο και την ένταξή της είτε σε παράλληλους κύκλους σπουδών είτε σε μεταπτυχιακό πρόγραμμα. Στο ίδιο πλαίσιο κινείται και εισαγωγή κλάσεων μηχανικών στις πολυτεχνικές σχολές, που θα δημιουργεί αποφοίτους διαφορετικών ταχυτήτων. Όλα αυτά θα θεσμοθετηθούν και επίσημα με το υπό διαβούλευση νομοσχέδιο Γαβρόγλου. Πέρα απ' αυτά, η εντατικοποίηση των όρων σπουδών που επιχειρείται είτε με αλυσιδές μαθημάτων, υποχρεωτικές παρακολουθήσεις, είτε όπως είδαμε πρόσφατα στη Νομική με μείωση του ορίου δήλωσης, δημιουργεί ένα ασφυκτικό πλαίσιο φοίτησης και καθημερινότητας του φοιτητικού σώματος.

Εκτός όλων των παραπάνω, πολλά είναι κρούσματα καταπάτησης του πανεπιστημιακού ασύλου και της δημοκρατίας εντός αυτού. Αυτό μεταφράζεται στην είσοδο των ΜΑΤ στο ΠΑΜΑΚ υπό την εντολή του Πρύτανη, όπως και στην Πάντειο, στα συνεχόμενα lock-out της Νομικής από την Κοσμητεία, αλλά και στην ποινικοποίηση της συνδικαλιστικής και αντιφασιστικής δράσης στην Ξάνθη. Υπ' αυτό το πρίσμα εντοπίζουμε μία συνεχιζόμενη προσπάθεια (ήδη από την ψήφιση του ν. Διαμαντοπούλου) απονομιμοποίηση του ασύλου τόσο ως χώρου ιδεών αλλά και κοινωνικών αγώνων.

Στα του "οίκου" μας

Φέτος στον ΦΣ Νομικής, πραγματοποιήθηκε ένα μάλλον πετυχημένο πείραμα παραγωγής ενός νέου παραδείγματος για τον τρόπο που οι φοιτητές αγωνίζονται, διεκδικούν και κατακτούν υλικές νίκες εντός αυτού. Η φετινή χρονιά άνοιξε με μια σειρά φοιτητικών κινητοποιήσεων, οι οποίες κλιμακώθηκαν με τις καταλήψεις που αποφάσισε να διεξάγει ο Φοιτητικός Σύλλογος Νομικής ενάντια στα δίδακτρα και τις αλλαγές στο νέο μεταπτυχιακό και παρά το γεγονός ότι δεν κέρδισαμε, δώσαμε ένα μήνυμα αντίστασης σε όσους αποφασίζουν για εμάς χωρίς εμάς.

Η προσπάθεια αυτή συνεχίστηκε κερδίζοντας μικρές νίκες, που αλλάζουν, όμως την καθημερινότητά μας. Σε αυτό το πλαίσιο, καταφέραμε να διεκδικήσουμε ανθρώπινους ρυθμούς σπουδών, αλλάζοντας ώρα σε μαθήματα που είχαν μεγάλο κενό μεταξύ τους και που διαφορετικά θα συνέθεταν ένα εξαντλητικό πρόγραμμα.

Το ίδιο συνέβη και με τα μαθήματα των φοιτητών του 8ου εξαμήνου τα οποία η διοίκηση αυθαίρετα προσπάθησε να μειώσει από 14 σε 8. Ο Φοιτητικός Σύλλογος, έδειξε για άλλη μια φορά τα αντανάκλαστικά του, και επιβεβαιώνοντας την αξία της συλλογικής δράσης και κινητοποίησης, ύστερα από μία μαζική κινητοποίηση στην Κοσμητεία, κατάφερε το όριο δήλωσης μαθημάτων να επανέλθει στα 14.

Πέραν αυτών όμως, το πανεπιστήμιο δεν είναι ένας αποστειρωμένος κοινωνικός χώρος, αλλά αντίθετα, εμείς επιθυμούμε να αποτελεί ένα ζωντανό οργανισμό, ένα χώρο προβληματισμού, κοινωνικής και πολιτικής όσμωσης, διαφωνίας και δημιουργίας, έναν χώρο αλληλεγγύης και πολιτικής δράσης. Αυτό φάνηκε τόσο από την αντίδραση του φοιτητικού μας συλλόγου με το σπάσιμο του αυταρχικού lock-out από πλευράς της Κοσμητείας, που είχε ως στόχο τον έλεγχο και την αποτροπή πολιτικών εκδηλώσεων στον χώρο της ΝΟΠΕ, όσο και από την έμπρακτη αλληλεγγύη στους πρόσφυγες, με την συλλογή και διάθεση τροφίμων και άλλων αναλώσιμων.

Και ενώ συμβαίνουν όλα αυτά... στις 24 Μάη πολλοί και διάφοροι σε καλούν να τους στηρίξεις, να τους δώσεις την ψήφο σου, λέγοντας ότι με αυτό τον τρόπο τα πράγματα θα πάνε καλύτερα. **Ας δούμε ποιοι είναι αυτοί...**

ΔΑΠ-ΝΔΦΚ: “Η ΜΟΝΗ ΕΠΙΛΟΓΗ” ... ή και όχι;

Αυτό που πραγματικά είναι η ΔΑΠ-ΝΔΦΚ, για όποιον δεν το ξέρει ήδη, είναι η νεολαία της ΝΔ. Αν και τα προηγούμενα χρόνια η πολιτική της χιζόταν πάνω στις πελατειακές σχέσεις, στα παρτάκια και τις σημειώσεις για να αποπροσανατολίσει τους φοιτητές και τις φοιτήτριες από τα πραγματικά επίδικα, τώρα πια, μετά την περσινή πτώση της στις εκλογές, έχει εξαφανιστεί από το χώρο της σχολής και έκανε την εμφάνισή της λίγες μέρες πριν τις εκλογές, αποδεικνύοντας πώς αντιμετωπίζει τους φοιτητές.

Παρά την πλήρη απουσία της από το φοιτητικό σύλλογο της Νομικής, εάν κοιτάξουμε λίγο τις κεντρικές θέσεις της ΔΑΠ-ΝΔΦΚ για την Παιδεία, θα εντοπίσουμε την υπεράσπιση των διδάκτρων στα μεταπτυχιακά, τα ιδιωτικά πανεπιστήμια, την εισαγωγή πανεπιστημιακής αστυνομίας και την πλήρη κατάργηση του ασύλου.

Παράλληλα, η ΔΑΠ είναι αυτή που πάγια παίρνει θέση ενάντια στις συλλογικές διαδικασίες. Όχι μόνο δε μας κάνει την τιμή να παρίσταται στις Γενικές Συνελεύσεις, αλλά υποκρίνεται ότι είναι ανεξάρτητη διακήρυσσοντας το μότο της, “σύλλογοι πέρα από τα κόμματα”.

Δεχρωστάμε τίποτα σε αυτούς που χιζούν το μέλλον τους μέσα στα γραφεία της ΝΔ και διαλύουν το δικό μας. Το χρωστάμε στη γενιά μας να τελειώνουμε με αυτούς, ειδικά φέτος που έχουν λάμψει διά της απουσίας τους στα μάτια του Συλλόγου.

ΑΦΚ: ...ουδείς ανεξάρτητος!

Πριν δύο χρόνια έκανε την εμφάνισή της η Ανεξάρτητη Φοιτητική Κίνηση, μία δύναμη που πίσω από την επίφαση της ανεξαρτησίας τους, προσπαθεί να παρουσιαστεί ως πολιτικά ουδέτερη, ενώ η στάση αποδεικνύει ότι κάθε άλλο παρά υπερασπίζεται τα συμφέροντα των φοιτητών. Διακηρυκτικά δεν αναγνωρίζει το Σύλλογο και τις αποφάσεις του, αρνείται να συμμετέχει στις Γενικές Συνελεύσεις, δεν καταδέχεται να παρευρεθεί στις διαδικασίες των οργάνων του Συλλόγου, αλλά πρακτικά αντιμετωπίζει εργαλειακά την ύπαρξη του συλλόγου, καθώς αναγνωρίζει μόνο τις αποφάσεις που η ίδια προτείνει.

Φέτος συμμετείχε σε μία Γενική Συνέλευση μόνο και μόνο για να ανοίξει η σχολή μετά από την κατάληψη που είχε αποφασίσει ο Σύλλογος κόντρα στο νέο μεταπτυχιακό και μετά ως διά μαγείας εξαφανίστηκε! Οι υποτιθέμενες προσπάθειές της για μία συμβιβαστική λύση για το ζήτημα των διδάκτρων και των υποτροφιών, ναυάγησε,

ακριβώς επειδή μια λογική συνδιαλλαγής με τα όργανα διοίκησης ήταν προδιαγεγραμμένη ότι θα αποτύχει. Ως προς το πανεπιστημιακό άσυλο πολλάκις έχει δηλώσει ότι θέλει την κατάργησή του ως χώρου πολιτικοσυνδικαλιστικής ελευθερίας μέσω της επιβολής φύλαξης του Πανεπιστημίου από εξωπανεπιστημιακές δυνάμεις. Λίγο πριν τις εκλογές ήρθε με μία πρόταση για νέο πρόγραμμα σπουδών μάλλον όχι με τόσο αθώα κίνητρα, αλλά σε μια απεγνωσμένη προσπάθεια να εμφανιστεί με αυτό τον τρόπο στο σύλλογο για μικροπολιτικούς λόγους. Απ’ όλα αυτά προκύπτει πως η πολιτική ουδετερότητα που προφασίζεται, μόνο ουδετερότητα δεν μπορεί να χαρακτηριστεί, αφού από τις θέσεις και τη στάση της καλύπτει το κενό μιας νεοφιλελεύθερης φωνής εντός των σχολών και προωθεί ένα πλήρως μεταρρυθμισμένο πανεπιστήμιο μακριά από τα συμφέροντα των φοιτητριών/των.

ΠΚΣ / ΜΑΣ / Επιτροπή Αγώνα Νομικής

Αν και πρόκειται για μία δύναμη που βρίσκεται στο πολιτικό φάσμα της Αριστεράς, συχνά περιορίζεται σε ένα ρόλο αριστερής διαμαρτυρίας. Έχοντας βαθιά εγγραμμένη την ηττοπάθεια, δεν αντιλαμβάνεται πως στο τώρα τα κινήματα μπορούν να πετύχουν νίκες, αλλά πιστεύει ότι η νίκη μπορεί να είναι μόνο συνολική σε ένα πλαίσιο μετάβασης στην εργατική - λαϊκή εξουσία, κινούμενη στη λογική του κομματικού της φορέα, του ΚΚΕ. Πιστή σε αυτή τη λογική, αλλά και προσηλωμένη αποκλειστικά στην αυτόκεντρη κομματική της ανάπτυξη, η ΠΚΣ αρνείται οποιαδήποτε συνεργασία με τις υπόλοιπες αριστερές πολιτικές δυνάμεις, φτάνοντας πολλές φορές στο σημείο να αναλώνει τις δυνάμεις της σε έναν ενδοαριστερό εμφύλιο, πράγμα που αποτυπώνεται στη στάση της στις Γενικές Συνελεύσεις και έχει ως συνέπεια οι φοιτητές/τριες να απομακρύνονται ολοένα και περισσότερο από τις συλλογικές διαδικασίες. Από την άλλη, ο αγωνιστικός της λόγος είναι πλήρως αναντίστοιχος με την πολιτική της πρακτική στα κρίσιμα επίδικα, βλέπε προτάσεις για ανοιχτή σχολή εν μέσω κινήματος. Επιπλέον σε μία σειρά σημαντικών ζητημάτων (έμφυλη καταπίεση, δικαιώματα lgbtqi+ κοινότητας, αυτοδιαχείριση, κ) η στάση της καταλήγει να είναι συντηρητική. Παρ’ όλα αυτά η κριτική απέναντι στην παθητική στάση της ΠΚΣ δεν αποκλείει τη συνεχή μας έκκληση για μεγαλύτερη συσπείρωση των δυνάμεων της φοιτητικής αριστεράς.

Μπροστά σε μια δύσκολη κατάσταση όσον αφορά το παρόν αλλά και το εργασιακό μας μέλλον αντιλαμβανόμαστε την αναγκαιότητα και την δυνατότητα ηχηρής απάντησης από μέρους της αναγκαίας αριστεράς στο σήμερα.

Για εμάς μια ριζοσπαστική αριστερά εντός του Πανεπιστημίου, λοιπόν, πρέπει να έχει ως βασική ορίζουσα της πολιτικής της πρακτικής τους φοιτητές αλλά και το τι είναι κάθε φορά αναγκαίο να τίθεται σε κινηματικό και πολιτικό επίπεδο. Χρειάζεται μια αριστερά ριζοσπαστική αλλά και ανοιχτή στην πολιτική της φυσιογνωμία, χωρίς να πνίγεται στην εσωστρέφεια και τις ταυτοτικές λογικές. Χρειάζεται προσανατολισμός των αιτημάτων και της δράσης στα ζητήματα που αφορούν τους όρους σπουδών, εργασίας και ζωής της νεολαίας και μπορούν να τη συσπειρώσουν. Γύρω από τέτοια ζητήματα θεωρούμε ότι πρέπει να συνδυάζεται μια καθημερινή ριζοσπαστική πρακτική, αντίστασης και διεκδίκησης, με τον αριστερό, αγωνιστικό, πολιτικό λόγο, αλλά και με μια διαρκή συνείδηση ότι κανένα «υψηλό» πολιτικό προαπαιτούμενο δεν τίθεται για την καταρχήν συμμετοχή κάποιου στο σχήμα, στις διαδικασίες και στις συζητήσεις του. Επιμένουμε σε μια αντισυνδιαχειριστική, αντιαναδιαρθρωτική και ρηξιακή πολιτική κατεύθυνση με πραγματικό άγχος να αναπνεύσουν ξανά οι σύλλογοι και να οξύνεται ο τόνος της συνεχούς διεκδίκησης. Θα πρέπει η φοιτητική αριστερά, ακριβώς στη βάση του ότι δεν μπορούν να ικανοποιηθούν οι ανάγκες και οι διεκδικήσεις της νεολαίας, τόσο στο χώρο της εκπαίδευσης όσο και στο χώρο της εργασίας, μέσα στο πλαίσιο που ορίζουν τα μνημόνια, το χρέος, το ευρώ και η Ε.Ε και να αμφισβητεί το ευρωπαϊκό - μνημονιακό ΤΙΝΑ, να συνδέει τις επιμέρους μάχες με αυτόν τον κεντρικό πολιτικό αγώνα, να αντιτίθεται και να βρίσκεται απέναντι όχι μόνο στην κυβέρνηση αλλά και στην ΕΕ στις μάχες για τα δικαιώματα και το μέλλον της νέας γενιάς.

Σε μία τέτοια διαδικασία αρμόζει μια συζήτηση σε βάθος όσον αφορά το νέο πεδίο δυνατοτήτων και αναγκαιοτήτων, που με τη σειρά τους ορίζουν και ορίζονται στην σύγκλιση των πολιτικών δυνάμεων της ριζοσπαστικής αριστεράς. Μια συζήτηση που φέτος φάνηκε να μετράει βήματα με μια σειρά κοινών πολιτικών διαδικασιών των τριών σχημάτων στη Νομική, της ΡΑΠΑΝ-ΣΑΦΝ (εασακ), της ΑΡΕΝ Νομικής και του ΑΡΔΙΝ Νομικής, έχοντας ως κεκτημένο την περσινή συμπόρευση με διαδικασίες, το περσινό επιτυχημένο κοινό εκλογικό κατέβασμα αλλά και την φετινή μάχη απέναντι σε διάφορα προβλήματα (φοιτητικής καθημερινότητας με το όριο δήλωσης και επαγγελματικής προοπτικής με το νέο μεταπτυχιακό) που αξονίστηκαν γύρω από τον κινηματικό συντονισμό μας αλλά και από πολιτικά ζητήματα που ταλανίζουν το σύλλογο. Η επιθυμητή σύγκλιση, η οποία δεν θέλουμε να αποτελεί αυτοσκοπό, θέλουμε να μην εντοπίζεται απλά στο κινηματικό επίπεδο, όπου ήδη υπάρχουν κεκτημένα συνύπαρξης χρόνων, αλλά όσον αφορά το πολιτικό επίπεδο.

Στο φόντο και των ίδιων των Φοιτητικών εκλογών, η σημασία ενός τέτοιου πλατιού, αριστερού, ανατρεπτικού κατεβάσματος είναι μεγάλη. Οι φοιτητικές εκλογές είναι μια συλλογική δημοκρατική διαδικασία η οποία μπορεί να μην αποτελεί τον πρωταρχικό στόχο αλλά παραμένει ένα διακύβευμα ώστε να αποτυπωθεί ένα ρεύμα σκέψης και αμφισβήτησης, που δεν θα χωράει στην πραγματικότητα που θέλουν να μας πείσουν ότι θα είναι το μέλλον μας, δεν συμβιβάζεται με την κανονικότητα που προωθείται, παλεύει για ένα διαφορετικό πανεπιστήμιο, για μια άλλη καθημερινότητα και συγκρούεται με τις πολιτικές λιτότητας της κυβέρνησης και της ΕΕ. Σε μια περίοδο που ο ατομικός δρόμος κερδίζει συνεχώς έδαφος, η αποπολιτικοποίηση και η αδράνεια αποτελούν τον κανόνα, η επιμονή πως οι συλλογικοί αγώνες μπορούν να αλλάζουν την κατάσταση και να φέρνουν νίκες είναι ο μόνος τρόπος να απαντήσουμε σε μια περίοδο που το να ονειρεύεσαι είναι πολυτέλεια. Και περνάει από το χέρι μας από την συμμετοχή και την αναζωογόνηση των Γενικών μας Συνελεύσεων μέχρι τις φοιτητικές εκλογές και την επανανοηματοποίηση τους.

Εν τέλει να φωνάζουμε σε όλους τους τόνους ότι δεν είμαστε διατεθειμένοι να σπουδάσουμε και να ζήσουμε έτσι, δεν πρόκειται να αποδεχθούμε μια κατάσταση που δεν μας καλύπτει αλλά είμαστε εδώ και αγωνιζόμαστε για ένα μέλλον, το οποίο θα μας δημιουργεί προοπτική, χαμόγελο και αξιοπρέπεια.

Για ένα μέλλον όπου η νεολαία θα ζει αλλιώς.

στις φετινές φοιτητικές
εκλογές

24 ΜΑΗ

ΣΤΗΡΙΖΟΥΜΕ _ ΨΗΦΙΖΟΥΜΕ
ΕΝΩΤΙΚΟ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟ

ΡΑΠΑΝ

ΣΑΦΝ
[εασακ]

ΑΡΙΣΤΕΡΟ
ΔΙΚΤΥΟ ΝΕΟΛΑΙΑΣ